

Saa komme vi til de højere Poster, om hvilke Hærloven af 1867 bestemmer, at de alle skulle besættes ved Valg, og her kender man ikke til nogen Tvang med Hensyn til Anciennetet eller deslige. Stillingerne som Oberstløjtnant, Oberst, Generalmajor og kommanderende General besættes alle ved Valg. Kun paa 2 Punkter er der taget et Forbehold. Kaptajner og Premierløjtnanter skulle tjene i 4 Aar, inden de kunne avancere videre, men ellers sker det alt sammen ved Valg.

Naar vi nu se paa, hvorledes dette System blev praktiseret straks efter Krigen — det er jo ikke nok at se paa Hærloven, som den er, man maa ogsaa se paa, hvorledes den blev praktiseret —, vil man finde, at alle Generaler i 1867 tilsammentagne havde en Gennemsnitsalder af $55\frac{2}{12}$ Aar. Man udnævnte den Gang Generaler, som i flere Aar, i mange Aar, kunde sidde som saadanne, fordi man ønskede, at de skulde faa virkelig Øvelse i Troppføring gennem de store Manøvrer, saa at de i kritiske Tilfælde virkelig kunde have en Uddannelse, om hvilken man kunde formode, at den vilde sætte dem i Stand til virkelig at lede Hæren i Overensstemmelse med Hærens Tarv. Og jeg skal nævne, at i 1ste Generalkommando var der i 1867—91, altsaa henimod 24 Aar, 1 General i $11\frac{1}{2}$ Aar, en anden ganske vist kun i 3 Aar, men den tredie i 10 Aar. Men i de følgende 14 Aar, indtil 1905, havde vi ikke mindre end 5 Generaler, altsaa gennemsnitlig knap 3 Aar til hver, og i 2den Generalkommando er det endnu værre; der havde man fra 1882 til 1905 7 Generaler, hvoraf 2 kun sode 1 Aar, og hvor megen Øvelse de kunne faa i virkelig Troppføring, naar de sidde saa kort, kunne det ærede Medlem og andre ærede Medlemmer nok danne sig et Skøn over. Der var derfor god Grund til, naar man vil tage Hensyn til Hærens Tarv, paa nogen Maade at vende tilbage til Systemet, saaledes som det var, og det med alle Partiers Billigelse, i 1867.

Nu ankede det ærede Medlem ogsaa over, at ved Avancement fra Kaptajn var der sprunget nogle forbi, som alligevel senere ere rykkede op, men fra det ærede Medlems Synspunkt vil han jo snarere billige det. Thi naar man tager nogle enkelte, som man anser for særlig kvalificerede — og der har man jo Forfremmelseslisterne at se efter, det skal jeg senere komme til — har man ved hvert andet Avancement taget Hensyn til Ancienneteten, og det er Grunden til, at disse Avancementer have faaet det Udseende, de have. At de, der

blive forbigaaede, ere misfornøjede, er en gammel Erfaring, og saaledes vil det blive ved at være, saa længe Verden staar. Ved hver Bataillon er der jo 4 Kaptajner — det er ikke for det ærede Medlems Skyld, jeg siger det, for det vilde jo være overflødig at fortælle ham det — og saa 1 Oberstløjtnant. De 3 Kaptajner maa altsaa gaa ud, om de saa vare aldrig saa dygtige. Af de 4 kan kun 1, forudsat, at det er saadan ved alle Batailloner, avancere. Det kan jo være kedeligt nok, men det vide de jo i Forvejen, naar de gaa ind i denne Løbebane, at de fleste ikke ville kunne komme med. Og det er ligesaa ved Avancementet til Oberst, alle Oberstløjtnanterne kunne ikke blive Oberst, og saaledes opad til General og kommanderende General, en hel Del maa naturnødvendigt gaa ud. At disse have en anden Mening om deres egen Dygtighed end Ledelsen, det er der ikke noget at sige til.

Men naar det ærede Medlem ræsonnerer som saa, at naar man er kommen ind paa at tage den dygtigste, vil det medføre, at der bliver stor Misfornøjelse mellem Officererne, og Kadrerne ville blive opløste, tror jeg, det ærede Medlem tager fejl. De dygtige unge Mænd ville dog kunne arbejde med Haab om at komme frem, og de, der slet ikke ere dygtige og ikke kunne avancere under noget som helst System, have heller ingen Grund til at beklage sig. Tilbage blive saa de, som ere mellemduelige, mellemdygtige, og de kunne ganske vist beklage sig. Men jeg tror, naar man tager Hensyn til Hærens Tarv — og det er det, man skal have for Øje — er der ingen Grund til at beklage den Officer, som, naar det bliver foreholdt ham, at det er Hærens Tarv, det gælder, alligevel beklager sig over, at han ikke faar Avancement; ham har jeg i Virkeligheden ingen Medlidenhed med. Jeg tror, der kan lige saa snart skabes Misfornøjelse og berettiget Misfornøjelse nedad, naar man kommer ind paa mere og mere, at det er den rene Anciennetet, der er afgørende, uden at man tager Hensyn til Dygtigheden eller i alt Fald væsentlig, uden at man tager Hensyn dertil, noget Hensyn til Dygtigheden er der jo altid bleven taget. Naar det er Ancienneteten, der i Hovedsagen er det afgørende for Avancement, vil Dygtigheden ikke faa den Spore, som den gerne skulde have for at naa frem. Det er i det hele taget Manglen ved en Embedsstand, at enten en Embedsmand blot gør sin Gerning saadan nogenlunde og slideligt, eller han er